

Arrest

nr. 57 776 van 11 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger van Armeense origine en afkomstig uit Erevan, verklaart omwille van de volgende reden uw land van herkomst te hebben verlaten. Uw dochter Ani heeft psychologische problemen en u heeft medische problemen. Ani werkte bij de spionagedienst. Tijdens de presidentsverkiezingen van februari 2008 vroegen aanhangers van Sargsyan dat u zou stemmen voor Sargsyan. U tekende een document dat u hiermee akkoord ging en dat u in ruil voor uw stem geld zou krijgen. Uw vrouw weigerde dit echter te doen. Hierdoor kreeg Ani problemen op haar werk. U ging naar het werk van Ani met de vraag haar te ontslaan, hetgeen werd geweigerd. Ani werd voor enkele dagen opgenomen in een "stresscentrum". U ging hierna opnieuw naar haar werk met de vraag haar te ontslaan. Uw vrouw steunde de opposant Ter-Petrosyan. Op 1 maart 2008 nam zij deel aan een betoging voor de Italiaanse ambassade. U was hiertegen en wou haar gaan halen. Uw vrouw

verzette zich en jullie verloren elkaar uit het oog. De volgende dag keerde u terug naar huis. U bracht de nacht door in een nabij gelegen park. Ani kwam niet goed overeen met het buurmeisje Meri, die eveneens bij de spionagedienst werkte. Toen familie van Meri bij jullie thuis was vroeg u hen weg te gaan. U kreeg hierdoor last van stress en diende in december 2009 te worden opgenomen in een "stresscentrum". Verder haalt u nog problemen met uw spaarrekening op de bank aan. Toen u in de zomer van 2009 met mensen op het Vrijheidsplein hierover sprak werd u geslagen door een gepensioneerd man. Ten slotte klaagt u nog aan dat uw dochters problemen kenden om in het conservatorium binnen te geraken en dat u geen patent kon krijgen voor uw uitvinding. In december 2009 ontvluchtte u samen met uw vrouw en dochter Ani jullie land van herkomst. Jullie reisden in een wagen naar Georgië. Vandaar reisden jullie per vliegtuig naar Lvov, Oekraïne. Hierna kwamen jullie in een auto naar België waar u op 21 december 2009 samen met uw vrouw Sara Hovhannisyan (O.V. 6.549.691) en jullie dochter Ani Harutyunyan (O.V. 6.549.697) jullie asielaanvraag indienden. U bent in het bezit van de volgende documenten: een psychologisch attest dd. 17/12/2009.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag grotendeels op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenote Sara Hovhannisyan (O.V. 6.549.691). Uit een vergelijking van uw verklaringen met deze van uw echtgenote en dochter, blijkt dat de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas wordt ondermijnd. Deze vaststellingen werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw echtgenote :

"Uit uw verklaringen (CGVS p. 2-5) blijkt dat u en uw gezin problemen ondervonden in Armenië omwille van uw politieke activiteiten voor de oppositie en omdat uw dochter Ani tijdens de presidentsverkiezingen van februari 2008 weigerde te stemmen voor Sargsyan. Ten gevolge hiervan diende Ani ontslag te nemen op haar werk, werden u en Ani bijna aangereden door een wagen, en werd uw man thuis in elkaar geslagen. Er dient echter te worden opgemerkt dat, na een vergelijking van uw verklaringen en deze van uw dochter Ani, met de verklaringen van uw man, er ernstige tegenstrijdigheden in jullie asielrelaas moeten worden vastgesteld.

Zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 2-3) en deze van uw dochter (CGVS Ani p. 2) dat u op 01/03/2008 deelnam aan de oppositiebetoging in Erevan, dat toen uw man later afkwam naar deze betoging hij door de politie werd opgepakt en geslagen, dat hij hierna op 02/03/2008 verwond terug thuis kwam, dat Meri, de collega van uw dochter, dit zag en meedeelde op haar werk, waarna uw dochter Ani werd lastiggevallen en uiteindelijk gedwongen werd ontslag te nemen. Uw man stelt daarentegen (CGVS man p. 1) dat toen hij u op 01/03/2008 vergezelde tijdens de betoging in Erevan, hij u uit het oog verloor, dat hij hierna de nacht doorbracht in een nabij gelegen park, en de volgende dag terugkeerde naar huis, zonder meer. Uw man stelt uitdrukkelijk (CGVS man p. 2-3) dat hij nooit problemen heeft gekend met de politie en dat hij nooit mishandeld is geweest door de politie, hetgeen aldus manifest in strijd is met uw beweringen en deze van uw dochter.

Wat het laatste incident voor jullie vlucht betreft, met name de problemen die jullie kenden met de familie van Meri, verklaart u (CGVS p. 3-4) dat uw man in december 2009 thuis in elkaar werd geslagen door de vader van Meri en Valedik, die werkte bij de politie. Uw man had toen een aantal ribben gebroken en diende gehospitaliseerd te worden wegens hoge stress. Uw man stelt (CGVS man p. 3) dat hij toen inderdaad werd opgenomen in een "stresscentrum" omwille van een woordenwisseling met de familie van Meri maar ontkent uitdrukkelijk dat hij toen werd geslagen of mishandeld.

Na confrontatie met deze hierboven opgesomde tegenstrijdigheden verklaart uw man (CGVS man p. 3) dat hij niet akkoord ging dat u politiek actief was, hetgeen echter geen verklaring biedt voor jullie manifeste tegenstrijdige verklaringen. Na verdere confrontatie stelt uw man (CGVS man p. 4) dat u misschien overdrijft, en dat u stress heeft omdat uw ene dochter op het punt staat te huwen en uw andere dochter psychologische problemen heeft. Aangezien deze manifeste tegenstrijdigheden echter betrekking hebben op essentiële elementen van jullie asielrelaas kan deze motivering niet worden aanvaard.

Wat betreft de problemen die Ani kende op haar werk verklaart u (CGVS p. 3 & 5) en uw dochter (CGVS Ani p. 1-2) dat zij gedwongen werd om zelf ontslag te nemen. Uw man stelt daarentegen (CGVS man p. 3) dat hij ervoor heeft gezorgd dat Ani ontslagen werd op haar werk, dat het leger haar aanvankelijk niet wou ontslaan maar dat nadat Ani was opgenomen in het "stresscentrum" hij het leger kon overtuigen om haar te ontslaan.

De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas wordt nog bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat uw opeenvolgende verklaringen tegenstrijdigheden vertonen.

Zo verklaart u voor het Commissariaat-generaal (CGVS p. 5) dat de familie van Meri geen klacht heeft ingediend tegen jullie. Eerder stelde u echter in de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 3) dat toen u naar de wijkagent ging hij u zei dat er een klacht tegen jullie was binnengekomen van de familie van Meri en dat wanneer uw

man uit het ziekenhuis zou komen u zich samen met hem moest aanbieden. U moest daarvoor een document ondertekenen. Na confrontatie (CGVS p. 6) stelt u dat de politiemann, die familie was van Meri, bij de wijkagent was geweest maar dat u niet wist of er toen een klacht was ingediend, hetgeen gelet op uw uitdrukkelijke verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken uw geloofwaardigheid niet herstelt.

Wat betreft uw dochter Avghane die in Armenië is gebleven verklaart u voor het Commissariaat-generaal (CGVS p. 3 & 6) dat zij er geen problemen heeft. Eerder stelde u echter in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (vragenlijst p. 3) dat zij nu ook wordt bedreigd. Na confrontatie (CGVS p. 6) stelt u dat Avghane eens telefonisch werd bedreigd toen Ani bij haar in Artashat verbleef en erna niet meer, hetgeen aldus deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen niet kan opheffen.

Uw dochter Ani verklaart ook (CGVS Ani p. 3) dat omdat zij ontslagen is bij de spionagedienst, zij pas na 5 jaar Armenië had mogen verlaten. Vooreerst moet worden opgemerkt dat omtrent het ontslag van Ani bij het ministerie van defensie er - zoals hierboven reeds werd opgemerkt - ernstige tegenstrijdigheden in jullie verklaringen werden vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van haar beweringen reeds op voorhand is aangetast. De vaststelling dat noch u noch uw man bij de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal, en noch Ani eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hiervan melding maken komt ook niet de geloofwaardigheid ten goede van Ani's bewering op het Commissariaat-generaal dat zij ondanks een verbod het land heeft verlaten. Gevraagd naar een stand van zaken hieromtrent verklaart uw dochter (CGVS Ani p. 3) van niks te weten. Gevraagd of zij is aangeklaagd of er een proces is geweest of zij is veroordeeld, verklaart uw dochter louter dit niet te weten en dat dit misschien is gebeurd. Uw dochter vertoont bijgevolg een manifest gebrek aan belangstelling en weet niet of haar voorgehouden vrees voor vervolging enige objectieve grond heeft. Dit ondergraaft eveneens haar geloofwaardigheid.

Uit de verklaringen van uw man blijkt ook (CGVS man p. 1, 3-4) dat hij andere motieven aanhaalt waarom jullie naar België zijn gekomen. De voornaamste reden voor jullie komst beschouwt hij een betere behandeling van de psychologische problemen van Ani en van zijn medische problemen. Hij stelt uitdrukkelijk dat jullie geen andere problemen hadden, hetgeen in schril contrast staat met uw verklaringen en deze van uw dochter, en aldus wederom jullie geloofwaardigheid ondermijnt. Wat deze medisch-psychologische problemen betreft verklaart uw man dat Ani reeds zes jaar in Armenië werd behandeld voor haar psychologische problemen maar uw man stelt dat de geneeskunde hier verder staat. Verder moet uw man een oogoperatie ondergaan en dit kost veel geld in Armenië maar dit is zo voor iedereen. Er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 1 juni 2007, dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Uw man (CGVS man p. 1-2) haalt verder nog aan dat hij problemen kende met zijn spaarrekening op de bank, dat toen hij in de zomer van 2009 met mensen op het Vrijheidsplein hierover sprak hij geslagen werd door een gepensioneerde man, dat uw dochters problemen kenden om in het conservatorium binnen te geraken, en dat hij geen patent kon krijgen voor zijn uitvinding. Aangezien uw man ook verklaart dat deze problemen geen aanleiding vormden om het land te verlaten moet worden gesteld dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te weerhouden.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen en deze van uw dochter inzake jullie vluchtroute van Georgië naar België. Zo verklaart u (CGVS p. 4) met betrekking tot de vliegreis van Georgië naar Oekraïne dat de passeur jullie paspoort in zijn bezit had en niet te weten hoe jullie de douanecontrole passeerden noch wat de passeur met jullie paspoorten heeft gedaan. Wat betreft jullie reis van Oekraïne naar België stelt u niet te weten hoe jullie de Europese Unie / Schengenruimte zijn binnengekomen. U weet evenmin wat toen de inhoud van uw paspoort was noch of er een visum was voorzien. Ook uw dochter Ani (CGVS Ani p. 3) kon niet zeggen hoe jullie de douanecontrole passeerden en kon niet zeggen of de passeur haar paspoort had gebruikt tijdens jullie vlucht. Ze wist zelfs niet met zekerheid te vertellen of de passeur haar paspoort in zijn bezit had. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u en uw dochter geen informatie kunnen geven over jullie reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van

controle. Bijgevolg is jullie verklaring volgens dewelke jullie niet weten hoe jullie de grenscontroles passeerden en niet op de hoogte zijn van de inhoud van het paspoort dat werd gebruikt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u en uw dochter jullie Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

In ondergeschikte orde dient, in de hypothese dat uw relaas geloofwaardig is, quod non, te worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat, in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met uw profiel, met name iemand die betrokken was bij de evenementen van maart 2008 en wiens dochter ten gevolge van de politieke activiteiten van haar moeder problemen ondervond op haar werk, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u en uw man en dochter aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw militair boekje, werkboekje, huwelijksakte, de geboorteaktes van u gedrieën, het diploma van Ani, de onderscheiding van Ani, bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist. Het psychologisch attest dd. 17/12/2009 van uw man omschrijft zijn ziektebeeld en de toegepaste behandeling maar levert geen informatie over de door u en uw man beweerde omstandigheden dat hij deze problemen zou gekregen hebben (zie CGVS p. 4). Het psychologisch attest dd. 24/02/2009 van Ani omschrijft haar ziektebeeld en de toegepaste behandeling. Er wordt vermeld dat haar psychologische problemen in verband staan met de verdachtmaking op haar werk dat zij de oppositie zou steunen. Aangezien dit oordeel gebaseerd is op Ani's verklaringen aan de dokter (zie CGVS Ani p. 1) kan dit bezwaarlijk worden beschouwd als een objectieve bron van informatie. Het werkboekje van Ani toont aan dat zij ontslagen werd omdat ze fouten had gemaakt op haar werk maar levert geen informatie over de door u en haar beweerde omstandigheden waarin zij werd ontslagen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij verklaart ook dat zij niet akkoord kan gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

Deze laatste grief verwijst naar de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 13.315).

2.1.1 De motiveringsplicht, zoals vervat in voormeld artikel 62 Vreemdelingenwet moet verzoekers toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissingen. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat de verzoekende partij de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.1.3. Met betrekking tot het bewijs verwijst de verzoekende partij naar de UNHCR-proceduregids. De proceduregids van UNHCR bevat geen afdwingbare rechtsregels zodat de verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732)

2.1.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.5. De verzoekende partij stelt dat zij en haar echtgenoot hun dochter geholpen hebben om Armenië te verlaten zonder toestemming van de overheid en dus medeplichtig zijn aan dit misdrijf.

Met betrekking tot de dochter van verzoekende partij stelt de Raad in zijn arrest van 11 maart 2011 met arrestnummer 57 773 waarbij vluchtelingenstatus en subsidiare bescherming in hoofde van de dochter van de verzoekende partij geweigerd werden:

"(...)2.1.5. De verzoekende partij stelt dat er niet getwijfeld wordt aan haar psychologische problemen. Dat zij een positie had in een spionage-afdeling in het leger van Armenië en dat haar geestestoestand onderzocht moest worden door de Commissaris-generaal vooraleer over te gaan tot een weigeringsbeslissing. De verzoekende partij stelt dat uit de verklaring van haar vader en het attest van de psycholoog aantonen dat de verzoekster niet goed beseft wat haar allemaal in Armenië overkwam en zij niet bekwaam is om dit te communiceren.

Het loutere feit dat de verzoekende partij psychologische problemen had is geen bewijs dat de verzoekster niet goed beseft wat haar allemaal in Armenië overkwam en zij niet bekwaam is om dit te communiceren. Het neergelegde psychologisch attest van 24 februari 2009 vermeldt dit evenmin, maar stelt dat de verzoekende partij bij contacten toegankelijk is en dat haar oriëntatiegevoel intact is (stuk 4, p. 1). Zoals verwerende partij stelt blijkt dit evenmin uit het gehoor van 2 juni 2010 (stuk 4).

Het zorgvuldigheidsbeginsel is in deze bij gebrek aan bijkomend psychologisch onderzoek dan ook niet geschonden.

2.1.6. De verzoekende partij stelt dat zij een positie had in een spionage-afdeling in het leger van Armenië en terecht vreest voor vervolging aangezien zij Armenië verliet zonder toestemming.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij omwille van haar functie « als operator, als computerbediende bij de dienst bewaking van het ministerie van defensie » (stuk 4, p. 2) een verbod zou hebben om het land te verlaten na haar ontslag of het voorwerp van vervolging zou zijn in geval van terugkeer. Buiten haar verklaringen legt zij geen enkel bewijs neer dat een persoon die het land verlaat na ontslag uit een dergelijke functie in Armenië een misdrijf pleegt of het voorwerp van vervolging kan zijn.

De Raad herneemt ook het volgende motief van de bestreden beslissing dat niet weerlegd wordt door de verzoekende partij: "Gevraagd naar een stand van zaken hieromtrent verklaart uw dochter (CGVS Ani p. 3) van niks te weten. Gevraagd of zij is aangeklaagd of er een proces is geweest of zij is veroordeeld, verklaart uw dochter louter dit niet te weten en dat dit misschien is gebeurd. Uw dochter vertoont bijgevolg een manifest gebrek aan belangstelling en weet niet of haar voorgehouden vrees voor vervolging enige objectieve grond heeft. Dit ondergraaft eveneens haar geloofwaardigheid."

De Raad herneemt ook het volgende motief van de bestreden beslissing met betrekking tot de bewijswaarde van het neergelegde getuigschrift dat niet weerlegd wordt door de verzoekende partij: "Er wordt vermeld dat haar psychologische problemen in verband staan met de verdachtmaking op haar werk dat zij de oppositie zou steunen. Aangezien dit oordeel gebaseerd is op Ani's verklaringen aan de dokter (zie CGVS Ani p. 1) kan dit bezwaarlijk worden beschouwd als een objectieve bron van informatie." Uit het verhoorverslag van 1 juni 2010 (p. 4) blijkt ook dat het CGVS vroeg documenten te bezorgen van de psychologische verzorging in België, maar dat zij hier geen gevolg aan gegeven heeft.

Het werkboekje van de verzoekende partij toont aan dat zij ontslagen werd omdat ze "niet voldeed aan de militaire vereisten", maar levert geen informatie over de omstandigheden waarin zij werd ontslagen. Uit deze vermelding blijkt niet dat verzoekster ontslagen werd op verdenking van sympathie voor de oppositie.

De bestreden beslissing wijst er ook op dat er geen geloof gehecht kan worden aan de vluchtroute van Georgië naar België van verzoekster. Rekening houdend met de strenge controle aan de grenzen van Europese Unie/Schengenruimte is het niet aannemelijk dat zij niet weet hoe zij de douanecontrole gepasseerd is, of er een paspoort gebruikt is en of er een visum in het paspoort was. Dit tast eveneens de geloofwaardigheid van de verklaringen van appellante aan.

De bestreden beslissing wijst er op dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat, in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met het profiel van verzoekster, met name iemand die naar aanleiding van de presidentsverkiezingen onder druk gezet zou zijn om voor een bepaalde partij te kiezen, maar hier geen gevolg aan gaf, en ten gevolge van de politieke activiteiten van haar moeder problemen zou ondervonden hebben op haar werk, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Het eerste middel is niet gegrond. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4, §2, b en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij betwist ook de motivering van de bestreden beslissing. Deze laatste grief verwijst naar de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 13.315).

De Raad wees er reeds op dat artikel 62 in deze niet dienstig ingeroepen kan worden.

De verzoekende partij stelt dat er niet onderzocht werd welke maatregelen door de Armeense autoriteiten kunnen opgelegd worden wegens het verlaten van Armenië zonder toestemming en of deze gekwalificeerd dienen te worden als onmenselijke of vernederende behandelingen dan wel straffen in de zin van artikel 48/4, §2, b Vreemdelingenwet.

De bewijslast rust in de eerste plaats op de asielzoeker. De verzoekende partij heeft geen elementen aangebracht waaruit blijkt dat zij wegens het verlaten van Armenië zonder toestemming het voorwerp van vervolging zou kunnen zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de Vreemdelingenwet.(...)”

Deze feiten aangehaald door de dochter gelden dan ook niet als bewijs met betrekking tot het asielrelaas van de ouders.

Zoals onder B. Motivering hierboven vermeld wijst de bestreden beslissing op belangrijke tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van deze verklaringen. De verzoekende partij weerlegt dit niet en geeft geen aannemelijke verklaring in dit verband,

De bestreden beslissing wijst er op dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat, in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met uw profiel, met name iemand die betrokken was bij de evenementen van maart 2008 en wiens dochter ten gevolge van de politieke activiteiten van haar moeder problemen ondervond op haar werk, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

2.1.6. De verzoekende partij wijst naar zijn eigen psychologische problemen en die van zijn dochter als belangrijkste drijfveer om naar België te komen. Hij toont niet aan dat deze problemen een verband houden met de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet worden erkend.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4, §2, b en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij betwist ook de motivering van de bestreden beslissing. Deze laatste grief verwijst naar de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 13.315).

De Raad wees er reeds op dat artikel 62 in deze niet dienstig ingeroepen kan worden.

De verzoekende partij stelt dat er niet onderzocht werd welke maatregelen door de Armeense autoriteiten kunnen opgelegd worden wegens het verlaten van Armenië zonder toestemming en of deze gekwalificeerd dienen te worden als onmenselijke of vernederende behandelingen dan wel straffen in de zin van artikel 48/4, §2, b Vreemdelingenwet.

De bewijslast rust in de eerste plaats op de asielzoeker. De verzoekende partij heeft geen elementen aangebracht waaruit blijkt dat zij wegens het verlaten van Armenië van haar dochter zonder

toestemming het voorwerp van vervolging zou kunnen zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door de verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,\$

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS